

Sygn. akt III CSK 183/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie w postępowaniu upadłościowym osoby fizycznej B.K. nieprowadzonej działalności gospodarczej
przy uczestnictwie wierzyciela Gminy B.
w przedmiocie umorzenia zobowiązań bez ustalenia planu spłaty wierzycieli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wierzyciela
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 23 lutego 2017 r., sygn. akt VII Gz (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku

powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002 r., nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Skarżący przedstawił zagadnienie prawne sformułowane jako „polegające na braku jasnej wykładni zawartego w treści art. 491¹⁶ ust. 1 prawa upadłościowego pojęcia „jakichkolwiek spłat w ramach planu spłaty wierzycieli”. Powołanie się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania zagadnienia prawnego a temu wymogowi skarżący nie podołała przedstawiając problem prawny w sposób ogólny i opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.), czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi. Sposób sformułowania problemu nie pozwala na zakwalifikowanie go jako istotnego zagadnienia prawnego a jedynie jako sygnalizację wątpliwości związanych z wykładnią przepisów prawa. Ponadto wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) a zarówno odnośnie do zagadnienia prawnego, jak i potrzeby wykładni art. 491¹⁶ ust. 1 prawa upadłościowego skarżący nie przedstawiła żadnych wywodów prawnych wskazujących na okoliczności uzasadniające zaistnienie tych przesłanek lecz wyłącznie zaprezentowała własny pogląd co do sposobu, w jaki należy rozstrzygnąć jej wątpliwości, bez jakichkolwiek argumentów prawnych.

Zważywszy na motywy Sądu Okręgowego, treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi oraz treść niedopuszczalnego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. zgłoszonego w ramach drugiej podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2

k.p.c.), brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżąca skutecznie wykazała wskazane przesłanki.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj